

Szevasztkok, Bogi vagyok, hat éves ovis. Van nekem egy kedvenc mesém, az a címe, hogy Egér a Marson.

Épp ezt a mesét néztük öcsémrel, Zalánnal az ágyban elalvás előtt, mikor anyu bejött, és szigorú arccal közölte, itt a vége, ki kell kapcsolni a mesét. Nagy sírás-rívás, könnyörgés után végül kikapcsoltuk a tévét és álomba szenderültünk.

Kisvártatva arra ébredtem, hogy Zümi és Szafi kutyánk nagy nyelvcsapásokkal ébresztgetnek. Miután kinyitottam a szemem, nagyon sivár táj tárult a szemem elé. Majdnem elpityeredtem magam, hogy hol van az anyu meg az apu, amikor látom, hogy a távolból Zalán, az öcsém fut felém, és valamit nagyon „magyaráz”.

Mikor odaért, nagy meglepetésemre tényleg azt kiabálta, hogy ezek a kis Manók azt mondják neki, hogy ez a Fél Év Nappal - Fél Év Éjszaka bolygója, és amikor besötétedik, jönnek a sárkányok és elrabolják szegény kismanókat! Még szinte fel sem fogtam, amit mondott, valami nagyon furcsa volt.

- Zalán! Hiszen te még nem is tudsz beszélni! - törtem ki.
- Dehogynem! - kacsintott. - Csak nem akarok!
- Mi van a Manókkal? És egyáltalán hogy kerülünk mi ide?!
- A tündérek hoztak minket ide, - folytatta öcsém - hogy megmentjük a Marsmanókat, de nemsokára letelik a félév nappal és jön a sötétség! Sietnünk kell!
- Akkor gyerünk! - kiáltottam. - Indul a Marsmanó mentőakció!

Így indultunk sietve Zümi és Szafi kutyánk társaságában. Csak gyalogoltunk a hőségben, a nap rettenetesen tűzött a szemünkbe. Mire a manók táborába értünk, kitikkadva rogytunk le. A Marsmanók nagyon kedvesen fogadtak minket, étellel, itallal kínáltak, s közben elmondták milyen boldogan telnek napjaik a fél év világosság alatt, és ha fél évre beáll a sötétség, ők nyugovóra térnek, behúzódnak barlangjaikba, hogy fél évig pihenjenek. Ekkor ébrednek a sárkányok, akik nem bírják a fényt, csak a sötétséget, és szörnyű veszélyt jelentenek rájuk!

- Miből gondoljátok, hogy mi meg tudunk menteni benneteket? - kérdeztem izgatottan.
- Van egy ősi könyvünk - folytatták a Manók - ebben van minden múltunk, jelenünk, jövőnk. Az egyik fejezet rólatok szól, hogy elhoznak benneteket a tündérek, hogy megmentsetek minket! De most sajnos lassan el kell búcsúznunk tőletek, mert közeleg a fél év éjszaka és nyugovóra kell térnünk - és nagy hálálkodás közepette búcsúztak tőlünk újdonsült kis ismerőseink.

Mi is fáradtak voltunk, de közelgett az alkonyat, így alvásról szó sem lehetett. A távolból sárkánybögés hallatszott, ami a sötétséggel egyre közelebb jött. A Manók bevonultak barlangjaikba, s elaludtak. Mire beállt a sötétség csak mi négyen maradtunk ébren. Nagyon féltünk, de kis barátainkat annyira szerettük volna megmenteni, hogy ez az érzés bátorsággal töltötte el szívünket.

A sárkányok egyre közelebb értek és mi remegve lestük a hatalmas árnyakat.

Egyszer csak beugrott egy mentőötlet! Hiszen a zseblámpa, amivel Zalánnal a takaró alatt szoktunk titokban világítani lámpaoltás után, benne maradt a zsebemben.

- Megvan! - kiáltottam izgatottan - Zümi, Szafi! Ti ugatással fogjátok jelezni, hogy melyik irányból jönnek a sárkányok! Én meg bevilágítok a szemükbe, így ijesztem el őket! Hiszen a fényt nem bírják a gonoszok! Zalán, te pedig hátulról fedezel!
- Zümi és Szafi is nagy átéléssel kezdték ugatni a sárkányokat hol jobbról, hol balról, akik annyira meglepődtek, hogy még az ordítást is abbahagyták, hát még mikor elővettem a zseblámpát és egyenesen a szemükbe világítottam, hanyatt-homlok menekültek!

Miután az utolsó sárkány is elmenekült, lerogytam egy köre és levelet írtam a Manóknak, ami így szólt:

„Kedves Manócskák! A sárkányokat sikerült elűznünk egy elemlámpával, amit a barlang bejáratához tettünk. Nincs más dolgotok, mint lefekvés előtt bekapcsolni és a sárkányok messziről elkerülnek titeket!

Sok szerencsét: Zalán, Zümi, Szafi és Bogi”

Ekkor valahonnan nagyon messziről meghallottam anyu hangját. Mire kinyitottam a szemem, anyu ült az ágyszélén és mosolygva szólt:

- Kész a tejcikéd. Jó reggelt!
- Ekkor apu is bejött a szobába.
- Ki az ágyból kisasszony! Mindjárt elkésünk az oviból!
- Apu, Anyu! Képzeljétek, Zalánnal voltunk a Marson és megmentettük a Marsmanókat. Ott volt Zümi és Szafi is, ők segítettek nekünk - mondtam izgatottan.
- Ma este szerintem inkább Tom és Jerry-t nézzetek lefekvés előtt - nevetett anyu.
- Zalán rám nézett, mosolygott és cinkosan rám kacsintott.

Sziaztok, Bogi voltam a Telepi Ovi Süni csoportjából, a Föld nevű bolygóról.